kute peale sedda, möda tuttawaid ning söbru wöeras-piddudel ümberhulgutud. Willem olli enne jubba laisk töteggia, agga nüüd pärrast pulmi ei holinud ta tööst ennam suggugi. Ta istus naese jures ehk läks trahterisse, kust ta pool joobnud õsel wast taggasi tulli. Wanna issa surri kurbduse pärrast ja emma läks teise poea jure ellama. Seal wõtsid Peter ja Maria tedda rõmuga wastu, agga Willem ja Mina ollid sest ka röömsad, et emma ärraläks, sest nad ütlesid, nisuggune wanna inimene tüitada neid wägga ärra.

Selle aja sees olli Peetri naese wend, Karel, wõeralt maalt taggasi tulnud. Möllemad nored mehhed leppisid hästi teine teisega kokku, sest et Karel ka tõssine mees ja hea töteggia olli. Möllemad teggid nut suggu wankrid, mis wägga kideti, ja pea sai neid palju nende jures tellitud. Pääw päwalt läks nende ammet ja assi ikka suremaks, sest et nende tö omma meistrid kitis.

Kaks aastat ollid pärrast Willemi pulma möda läinud, siis seisis ühhel hommikul hulk inimesi temma maja ees, ja kulasid pealt, kuidas üllewal toas walli kisa olli. Kes olleks tuppa astunud, se olleks wõinud nähha, kuidas Willem käed russikas omma naese ees seisis, kes tedda roppuste sõimas ja wandus. Egga mehhe su polnud suggugi parrem; teine agga närris teist omma terrawa sõnadega. Wata nüüd, armas luggija, kuida se ellu, mis kerge mele ja lustiga hakkas, nüüd teiseks on läinud. Mees ja naene ridus. Kätkis maggab kue näddalane pojuke, ja maas ronnib karjudes weike aastane tüttarlaps. Tubba on kassimata, wodid alles kinnikatmata, et kül lõuna aeg liggi on. Mina isse omma katkise ja ärramäritud ride sees, rop ja sassis juustega üsna ilge nähha. Willem sõimab tedda laisaks naeseks, kes ühtegi ei wiitsi egga mõista tehha; ja teine jälle sõimab meest jodikuks, hulkujaks ja tormiks.

Willemi majapiddamisega läks assi ikka pahhemaks. Ta



olli isse agga arru koddu ja Mina sõbrutas selliga. Kord agga kui Willem jälle paar päwa kottu ärra trahteri peal olli, tulli postiga kirri ja 500 rubla sees Minale, mis weel ta wannemad ollid laenuks annud, ja mis nüüd taggasi makseti. Ruttu olli naesel kurri nõu petud. Ta wõttis ommad kallimad asjad, mis temmal weel järrel jänud, liggi, satis möllemad lapsed Peetri jure, ja pistis isse siis ehha ajal minnema. Ei tea ükski, kuhhu sai ja kuida temma ellu läks. Waene pimme arwas hädda eest ärrajõuda ja ei tunnud, et se kurri Jummala kartmata sõdda ta riunus nikaua temmale willetsuse hallikaks jäi, kunni ta sellega Jummala pole ei pöranud. Willem, kes sest asjast kuulda sai, tulli kül teisel hommikul joobnud peaga koju watama, kas kõik tõsti. Ta sõimas ja wandus, agga mis se ennam aitas, jookst naene olli läinud. Willemi silma ette hakkas nüüd tullema, et se kes lihha peale külwab, leikab sest häbbi ja hukkatust.

Agga nüüd ei odanud ka need mitte ennam, kes temmale enne ollid rahha laenuks uskunud. Iggaüks tahtis omma rahha kätte sada, ja Willem tundis, et ta ei jõudnud maksta. Ühhel hommikul leiti siis, et Willem ka olli ärraläinud; siis sai kõik, mis tal weel majas olli, majaga tükkis ärramüüdud, ja segi ei ullatanud wõlgade tasumiseks.

Watame weel, mis mitme aasta pärrast sündis. Se olli Jõulu pühhade eel, aastal 1856. Kange tuul puhhus wäljas, ja lumm pelsis wastu aknat, et iggaüks Jummalat tännas, kes sojas toas wõis asset olla. Peter olli omma tööd lõppetanud, olli seppapajas järrel wadanud, et kõik töriistad said ärrakorristatud ja istus nüüd kue lapse hulgas, kellest nelli temma ommad ollid, ja kaks ta wenna jäggu. Maria istus mehhe kõrwas ja koris hoomse päwa tarwis karduhwlid. Lapsed pallusid issa, neile middagi juttustada ja lubbasid waikselt kulata. Peter lubbas neile sedda ja olli wast pibu põllema pannud, ja piddi könnelema hakkama, kui

Eesti-ma rahwa Kalender 1870, lk. 33